

27 Απριλίου 2020

Μεγαλώνω μόνη μου το παιδί του γαμπρού μου και από γιαγιά έγινα μαμά

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Θέλω να σας γράψω την ιστορία μου, μια ιστορία όχι τόσο συνηθισμένη. Δεν είναι μόνο μαμάδες και μπαμπάδες που μεγαλώνουν τα παιδιά τους μόνοι, είναι και γιαγιάδες και παππούδες που το κάνουν και πληρώνουν τα σπασμένα των παιδιών τους. Όχι ότι δεν αγαπάμε τα εγγόνια μας, τα αγαπάμε. Αλλά είναι φορτίο να φέρεις μια ευθύνη που δεν σου ανήκει.

Είμαι 55 ετών εκπαιδευτικός και μονογονέας, χήρεψα σε μικρή ηλικία. Είχα μια κόρη και μοναχοπαίδι. Πρίν 10 χρόνια η κόρη μου παντρεύτηκε τον μεγάλο της έρωτα, έναν άντρα γοητευτικό αλλά άστατο. Κάθε βράδυ και με άλλη.

Της έλεγα να χωρίσει αλλά δεν με άκουγε από πρίν τον παντρευτεί. Πολλοί τσακωμοί και ένα μελανό σημείο. Δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά και έτσι πίστευε πως αυτή ήταν η βασική αιτία που την απατούσε ο άντρας της. Ξέραμε όλοι πως δεν ήταν έτσι.

Έκανε όλες τις εξετάσεις αλλά δεν της είχαν βρει κάτι ούτε και στον άντρα της. Προσπαθούσαν 5 χρόνια.

Ύστερα μπήκε για τα καλά στη ζωή του γαμπρού μου μια γυναίκα από τη Ρωσία, την είχε γνωρίσει σε ένα νυχτερινό μαγαζί. Τον τραβούσε σαν μαγνήτης. Η κόρη μου έλιωνε από τη στενοχώρια της. Όταν της ανακοίνωσε ότι φεύγει να ζήσει μαζί της γιατί είναι έγκυος, κατέρρευσε.

Μετά από 2 μήνες της βρήκαν καρκίνο του μαστού σε προχωρημένο στάδιο και μετά από 6 μήνες πέθανε η μονάκριβή μου. Και δεν πέθανε από καρκίνο, από έρωτα πέθανε. Από προδοσία πέθανε. Από τις επιλογές της πέθανε, από τον ίδιο της τον άντρα πέθανε...κοίτα όμως πώς τα φέρνει η ζωή!

Η γυναίκα του γαμπρού μου (γιατί έτρεξε να τη παντρευτεί σχεδόν αμέσως μετά το θάνατο της κόρης μου την οποία ήρθε όλο κι όλο μια φορά να τη δει στο νοσοκομείο σαν να ήταν η μακρινή ξαδέρφη του) τον παράτησε με το παιδί γιατί

γνώρισε άλλον.

Ο γαμπρός μου νοσηλεύτηκε σε νευρολογική κλινική και κάποιος έπρεπε να κρατήσει αυτό το παιδάκι. Έτσι το γνώρισα και το έμαθα και με γνώρισε και αυτό. Το διάβαζα, το πήγαινα σχολείο, του μάθαινα τη φύση. Στα «γεράματα», έγινα πάλι μαμά.

Όταν ο γαμπρός μου πήρε εξιτήριο, μετά από λίγες μέρες, αυτοκτόνησε. Μέσα σε σχεδόν δύο χρόνια, έχασα τη κόρη μου και αυτό το παιδάκι τους γονείς του. Η Στελλίνα μου, που δεν έφταιγε σε τίποτα. Δεν την είδα ποτέ σαν ξένο παιδί και ας μην είναι παιδί της κόρης μου. Την έβλεπα σαν κόρη μου.

Πήγα σε δικηγόρο και ξεκινήσαμε τη διαδικασία να βρούμε τη μάνα του. Τη βρήκαμε αλλά δεν το ήθελε. Ήταν τέτοιες οι συνθήκες της ζωής της που και να το ήθελε θα της το έπαιρνε η πρόνοια. Δεν βρήκαμε άλλους γονείς ή συγγενείς εδώ, μας είπε ότι είχε έναν πατέρα στη Ρωσία. Ξεκίνησα τη διαδικασία να υιοθετήσω το παιδί.

Η μάνα του υπέγραψε αλλά η υπόθεση κόλλησε. Πρίν λίγες μέρες, βγήκε η απόφαση και η Στελλίνα μου είναι και επίσημα παιδί μου! Είχα τη βοήθεια Του Θεού και μια καταπληκτική δικηγόρο που με βοήθησε στα πάντα.

Είμαστε και εμείς οι γιαγιάδες που μεγαλώνουμε μόνες μας εγγόνια ή παιδιά σαν να μας είναι εγγόνια. Είμαι σίγουρη ότι η κόρη μου είναι χαρούμενη εκεί ψηλά γιατί και αυτή στη θέση μου, το ίδιο θα έκανε και πιστεύω είναι περήφανη για μας.

Η Στελλίνα μου, μπορεί να ήρθε με παράξενο τρόπο στη ζωή μου αλλά ήρθε για να μείνει και να με κάνει από γιαγιά, μαμά!

Δέσποινα

Πηγή: citypatras.gr